

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

„Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17)

Untdelemnul bucuriei - pag. 4

Pastor VASILICĂ CROITOR

.....

Explozia bucuriei - pag. 9

Pastor NELU CHIRIȚĂ

.....

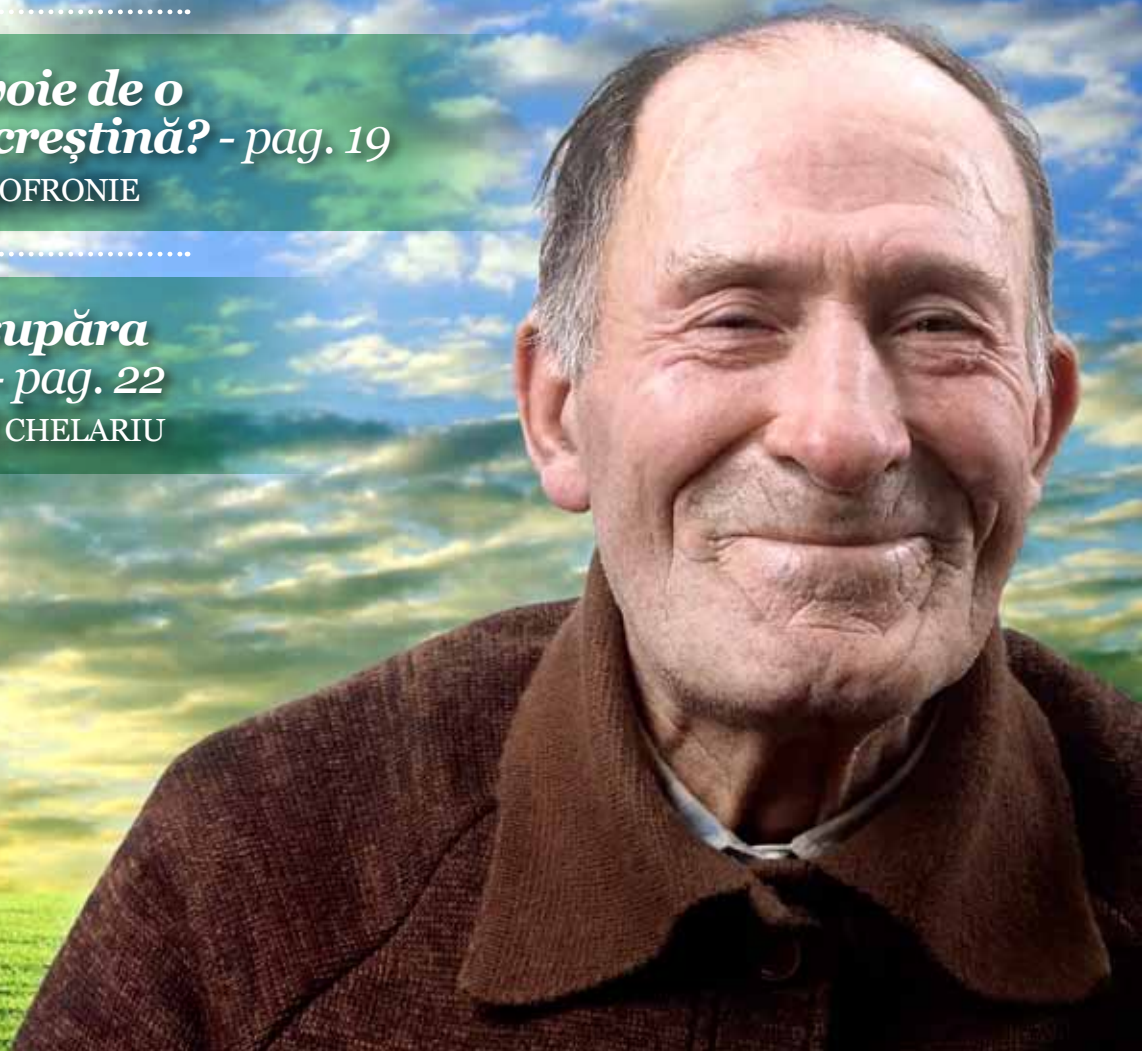
De ce este nevoie de o Universitate creștină? - pag. 19

Pastor dr. COSTEL SOFRONIE

.....

„Nu mă mai supăra cu bucuria!” - pag. 22

CRISTINA TUDOSE CHELARIU

Cititorilor noștri

Într-o vreme ca cea pe care o trăim noi, bucuria autentică este din ce în ce mai rară. Ce înțeleg prin bucurie autentică? Bucuria venită de sus - de la Dumnezeu, Tatăl luminilor, de la care vin toate lucrurile bune și desăvârșite -, având motivații sfinte și binecuvântate, altruiste, din dragoste.

De ce este rară? Pentru că diavolul a pervertit și bucuria, asociind-o de cele mai multe ori cu realizări și motivații egoiste, lipsite de dragoste și considerație pentru cei din jur...

În acest număr al revistei Cuvântul Adevărului, slujitori din Comunitatea Regională pentecostală Constanța, și nu numai, ne vor ajuta să redescoperim bucuria ca roadă a Duhului Sfânt, și motivații reale, biblice pentru aceasta.

Pastorul Florin Ianovici ne reamintește că orice copil al lui Dumnezeu trebuie să-și exprime permanent recunoștința pentru mântuirea primită prin jertfa Domnului Isus Hristos prin trăirea bucuriei mântuirii.

Pastorul Vasilică Croitor tratează subiectul ungerii divine, respectiv untdelemnul bucuriei, disponibil și azi și necesar oricărui credincios care vrea să contribuie la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu și care dorește să biruie în lupta cu cel rău.

Pastorul Nelu Chiriță ne atenționează asupra „dușmanilor” bucuriei, care caută să o altereze sau chiar să o distrugă.

Încheiem în acest număr publicarea referatului susținut de pastorul Ioan Moldovan la Conferința Națională a Pastorilor Pentecostali de la Sovata, din 2012, concluzionând că sfârșitul unei slujiri eficiente presupune predarea ștafetei unor slujitori capabili, în care trebuie să investești, un proces care necesită pregătire și face posibilă o lucrare frumoasă și o odihnă binemeritată și după pensionare - răspândind un parfum binecuvântat peste lucrarea lui Dumnezeu.

Educația este un element esențial pentru formarea unui om - iar educația care pe lângă cunoștințe profesionale performante echipează și cu valori etice și morale creștine nu poate să fie decât benefică. Pastorul Costel Sofronie pledează pentru existența unei Universități creștine - ca o completare la prezentarea inițiativei de înființare a unei astfel de Instituții din partea Cultului Creștin Pentecostal și a Institutului Teologic Pentecostal din București.

Ce poate fi mai concludent pentru subiectul bucuriei decât mărturia unei tinere mame care a experimentat bucuria autentică în momente dificile din viața ei?

Vă dorim lectură binecuvântată!

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul!
Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4.4)

DANIEL PURDEL,
Redactor-șef

CUPRINS

Editorial: Bucuria mântuirii Pastor Florin Ianovici	3
Untdelemnul bucuriei Pastor Vasilică Croitor	4
Legământ	8
Explozia bucuriei Pastor Nelu Chiriță	9
Sfatul specialistului: Zâmbiți, vă rog! Dr. Liviu Ionescu	14
Predarea ștafetei (3) Pastor Ioan Moldovan	15
Scrisoare Cult ITP București	18
De ce este nevoie de o Universitate creștină Pastor Costel Sofronie	19
Caleidoscop	20
Știri din Diaspora In memoriam	21
„Nu mă mai supăra cu bucuria!” Cristina Tudose Chelariu	22
Bucuria nu-i deplină Traian Dorz	24

Sărbătoare și bucurie în Biserica Pentecostală BETEL din Rădăuți prilejuite de ordinarea în slujba de pastor a fratelui Vasile Piscuc, oficiată în data de 16 decembrie 2012 de pastorii Romu Mocan, secretarul general al Cultului Creștin Pentecostal, Ioan Bădeliță și Costache Șerban, președintele Comunității Regionale Pentecostale Suceava.

Bucuria mântuirii

FLORIN IANOVICI,
Director

Bucuria mântuirii e expresia unei recunoștințe permanente față de Dumnezeu care a trimis pe Fiul, pe Domnul Isus Hristos, ca să ne răscumpere prin jertfa Sa din felul nostru deșert de viață. Cine a uitat să se bucure, a uitat să mulțumească Celui ce l-a salvat. O viață de credință apatică, cernită, care își justifică încruntarea prin mulțimea necazurilor, a uitat Mâna care a cules-o din noroiul păcatului.

Bucuria mântuirii nu este circumstanțială, nu își trage puterea din situațiile de bine sau reușită, ci crește ca florile doar în jurul crucii din dealul Golgotei.

Bucuria mântuirii este marca, semnul Împărăției lui Dumnezeu în viața unui credincios. Orice câteori bucuria mântuirii strălucește, ea luminează Dăruitorul, Îl prezintă tuturor pe Dumnezeu care a urzit un plan al salvării sufletului omului.

Bucuria mântuirii este o cunună pentru neînsemnații lumii acesteia, pentru cei cărora societatea le refuză cinstea pe care

o merită ca urmare a credincioșiei lor: **„Cei izbăviți de Domnul au o bucurie veșnică ce le va încununa capul...!”** (Isaia 35:10).

Într-o lume a unei permanente însingurări, bucuria mântuirii ne învață dumnezeiescul plural: **„...și sunt încredințat, cu privire la voi toți, că bucuria mea este bucuria voastră a tuturor”** (2 Corinteni 2:3).

Bucuria mântuirii îndreaptă privirea spre cer și aduce inimii o nădejde care nu înșală: **„...ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuie”** (Evrei 10:34).

În mijlocul unei mari risipe de vorbe, a unei lumi guralive care confundă rostirea cu trăirea, bucuria mântuirii alege să fie tăcută pentru că ea trăiește în suflete, nu pe ecrane: **„...pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită”** (1 Petru 1:8).

Sufletului care a însetat și nu găsește niciun izvor cu apă curată și răcoroasă, bucuria mântuirii îi face o chemare: **„Vefi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii”** (Isaia 12:3).

Dar mai presus de orice, bucuria mântuirii este inelul de moștenitor pus pe degetul fiului pierdut de un Tată care știe că viața este mai mult decât mâncare, băutură și un loc unde să dormi. Viața înseamnă demnitatea celui ce a pornit în singura călătorie care contează, călătoria spre casa cerească! **„Dar trebuia să ne înveselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut, și a fost găsit”** (Luca 15:32).

„...bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri!”
(Luca 10:20)

Pastor VASILICĂ CROITOR,
Vicepreședintele Comunității
Regionale Constanța

Untdelemnul bucuriei

Bucuria nu este un concept inventat de creștini sau care se regăsește numai la aceștia. De bună seamă că oamenii experimentează stări de bucurie autentică sau euforice și în afara sferei religioase. Nașterea unui copil, căsătoria, obținerea locului de muncă dorit sau absolvirea unei școli, toate acestea sunt motive reale de bucurie.

Totuși, pentru creștinul născut din nou, bucuria are o dimensiune veșnică și o temelie de nezdruncinat datorită faptului că în urma convertirii el a primit cetățenia cerească: „*bucurați-vă că numele voastre sînt scrise în ceruri.*” (Luca 10:20).

Scripturile ne vorbesc însă despre o treaptă și mai înaltă a bucuriei: untdelemnul bucuriei. Despre Isus Hristos, Vechiul și Noul Testament ne spun că a primit o ungere a bucuriei (Ps. 45:6-7 și Evrei 1:9). Mai avea nevoie Isus de o dublă revărsare a bucuriei? El avea deja în Sine Însuși toate motivele să se bucure: era mai conștient decât nimeni altul de unicitatea Sa, de misiunea Sa, de faptul că era acceptat de Tatăl în mod desăvârșit și de divinitatea Sa. Cu toate acestea, bucuria din viața Sa a fost sporită de o ungere specială în privința bucuriei, o ungere pe care nu o mai întâlnim la niciunul dintre oamenii lui Dumnezeu din Vechiul Testament: „*Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.*” Aceasta înseamnă că există culmi înalte ale bucuriei care încă așteaptă să fie descoperite, pe măsură ce avem parte de o intrare îmbelșugată în Împărăția lui Dumnezeu.

Ungerea Duhului și untdelemnul bucuriei

Vorbind despre ungeria bucuriei, este necesar să ne oprim puțin asupra termenului „ungere” pe care

îl găsim și în contextul plinătății Duhului, sub forma „ungerii Duhului”. Paralela dintre ungeria Duhului și untdelemnul bucuriei ne va ajuta să înțelegem când bucuria spirituală este una „normală”, și când este una supranaturală, o lucrare specială a Duhului.

În cazul ungerii Duhului, cunoaștem că Isus era pe deplin divin, dar la botezul Său a primit o ungere specială a Duhului Sfânt, pe care a descris-o apoi în Luca 4:18-19. Așadar, după cum Isus a avut parte de o ungere specială a Duhului Sfânt pentru lucrarea Sa pământească, El a primit și o ungere cu untdelemnul bucuriei pentru perioada cât avea să se afle în această lume. Dacă acum suntem învățați să căutăm cu toată inima ungeria Duhului, tot astfel trebuie să accentuăm și importanța untdelemnului bucuriei rezervate copiilor lui Dumnezeu.

Indiferent cum am denumi acest untdelemn al bucuriei - roadă a Duhului sau o prezență specială a bucuriei -, ungeria bucuriei trebuie căutată de fiecare creștin. După cum le spunem credincioșilor să nu se oprească la lucrarea inițială a Duhului de la mântuire, ci să caute revărsarea Duhului, tot așa trebuie să îi învățăm să nu se oprească la bucuria inițială a mântuirii, la faptul că numele le sunt scrise în Cartea Vieții, ci să caute culmile înalte ale untdelemnului bucuriei care a fost peste Domnul Isus.

Scopul untdelemnului bucuriei

Pentru a înțelege de ce ne este necesară această bucurie specială, trebuie să mai zăbovim o clipă asupra paralelei cu ungeria Duhului. La mântuire, Duhul face lucrarea nașterii din nou și ne aduce în familia lui Dumnezeu, dar mai apoi trebuie să căutăm umplerea pentru a fi **împuterniciți în lucrarea de mărturisire** a lui

---

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.”
Evrei 1:9..

Hristos și pentru a duce o viață de biruință împotriva păcatului.

În același fel, bucuria mântuirii este cea care se primește la convertire, când primim garanția că avem biletul de intrare în cer. Dar până la plecarea din lumea aceasta, undelemnul bucuriei reprezintă o ungere de mare folos în lupta spirituală și în înaintarea Împărăției lui Dumnezeu în această lume.

Bucuria aceasta se manifestă printr-o credință puternică în faptul că Dumnezeu va avea ultimul cuvânt, că puterea Sa se va descoperi și va îndepărta toate lucrările celui rău, că întinericul nu va domni veșnic. Ungerea care se manifestă prin această bucurie de sus ne ajută să percepem cea mai importantă realitate spirituală despre care vorbea și psalmistul: „*Domnul împărățește: să se înveselească pământul și să se bucure ostroavele cele multe!*” (Psalmul 97:1).

Înaintarea Împărăției lui Dumnezeu

Undelemnul bucuriei, atunci când este turnat de Dumnezeu pe capul cuiva, îl face să fie de neoprit în fața obstacolelor. Exemplul reformatorului Neemia este edificator în această privință. Înnoirea nu era ușor de realizat, în contextul în care erau necesare niște transformări radicale în popor, o reșezare a vieții religioase și sociale din Israel după revenirea din robie. Poporul era apăsător de eșecurile trecutului, era demoralizat și greu de motivat la o lucrare nouă. Neemia a înțeles că descurajarea cuprinsese fiecare suflet atunci când i-a văzut plângând și jelind în plină sărbătoare. Și chiar dacă motivele de întristare erau multe și reale, Neemia le interzice celor din popor să mai plângă, îndreptându-le atenția spre o realitate spirituală superioară care era în măsură să le ridice moralul: „*Bucuria Domnului va fi tăria voastră.*” (8:10). Dumnezeu era acolo! El se îndurase

de popor și tocmai începea o nouă lucrare. De ce să Îl ignore pe Domnul și să continue să trăiască în trecut? Bucurându-se deja, prin credință, ei depuneau mărturie că Dumnezeu Însuși se lupta pentru ei. Bucuria aceasta devenea pentru ei o forță necesară în reforma care avea să urmeze în popor sub conducerea lui Neemia.

Suntem tentați să ne uităm doar la eșecurile și neputința noastră, făcând din acestea o barieră de care nu mai putem trece. Cuprinși de această stare, nu vom mai avea nicio dorință și nicio îndrăzneală să ne preocupăm de înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Cel mult ne vom mulțumi să ne dăm silințele pentru a ajunge noi înșine în ceruri, dar pierzând din vedere scopul pentru care Dumnezeu ne-a chemat din lumea aceasta.

Are și plânsul locul său aparte în experiența creștină. Încercările unora de a exila plânsul nu sunt altceva decât o negare a naturii umane. A plâns și Domnul, au plâns și ucenicii Săi și, deci, nici noi nu suntem scutiți de aceasta. Eclesiastul afirmă răspicat că „plânsul își are vremea lui”. Există, de asemenea, „lacrimi de bucurie”, o stare în care durerea este îngemănată cu fiorul bucuriei, când Domnul ne arată încă odată faptul că El este de partea noastră și nimic nu ne poate smulge din mâna Sa. De fapt, bucuria și plânsul nu se exclud reciproc atunci când Îl au în centru pe Cel care conduce tot Universul cu puterea Sa.

Există, totuși, și un plâns nesănătos, care îndepărtează undelemnul bucuriei și care scoate din ecuație cel mai important factor - puterea lui Dumnezeu. Este vorba de plânsul care ignoră realitatea cerească și biruința pe care Domnul a pregătit-o pentru noi, și se concentrează, în schimb, pe neputința noastră. Un creștin umplut de Duhului lui Dumnezeu nu trebuie să pună slăbiciunea Sa deasupra „Celui care locuiește în noi” și care „este mai tare decât cel care este în lume”. Când ne plângem în mod constant că suntem slabi, deja am afirmat că ne lipsește bucuria Domnului, că lupta noastră este dusă cu armele firii și nu prin tăria dată de Duhul Sfânt.

Când ne aflăm sub revărsarea undelemnului bucuriei, acesta va cimentă încrederea noastră în biruința care este rezervată Împărăției lui Dumnezeu. Laudele noastre vor exprima biruința pe care Domnul ne-a garantat-o și pe care ne-o descoperă tot mai profund.

Pentru a avea îndrăzneală în vestirea Evangheliei, în dărâmarea întăriturilor care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, în rugăciunea pentru bolnavi sau pentru cei legați de diavolul, cu alte cuvinte, pentru a vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere în mijlocul nostru, ne trebuie și o bucurie ca aceea care a fost peste Domnul Isus Hristos. Dacă zidurile Ierihonului au căzut, aceasta s-a întâmplat nu pentru că evreii aveau o tehnică

militară de invidiat, ci pentru că Dumnezeu a fost înălțat cu consecvență și determinare până când slava Sa s-a coborât și a nimicit cetatea simbol a puterii lumii. „Bucuria Domnului va fi tăria voastră.”

Iadul trebuie să știe că peste noi a fost turnat untdelemnul bucuriei. Bucuria din noi va invada astfel cele mai potrivnice situații și va dezarma puterea întunericului. Să nu ne angrenăm în lupta spirituală fără ungerea pe care o dă această bucurie divină.

Biruința personală

În plan personal, în fiecare zi ducem o luptă pentru a trăi în supunere față de voia lui Dumnezeu. Oamenii lui Dumnezeu din Scriptură au avut de purtat lupte încrâncenate împotriva puterilor întunericului. Chiar și unii titani ai credinței au cunoscut puterea paralizantă a descurajării și fricii. În momentele de agonie spirituală, când Diavolul vrea să ne înspăimânte, avem nevoie de o nouă revelație a slavei și biruinței pregătite pentru cei care sunt în Hristos.

Bucuria pe care o dă Dumnezeu în acele momente de cumpănă este de neînțeles pentru firea omenească. Istoria Bisericii relatează despre unii dintre martirii primelor secole care se îndreptau spre locul de execuție cântând de bucurie. Ei urmau să moară în agonie, în chinuri cumplite, și totuși, bucuria lor îi uimea pe cei din jur. Mulțimile se întrebau dacă nu și-au pierdut mințile. De fapt, oamenii aceia erau deja conectați la cântecele de laudă ale cerului spre care se îndreptau. Chiar primul martir, Ștefan, a mărturisit că el vedea deja slava lui Dumnezeu și pe Isus. Ce amenințare l-ar mai fi putut înspăimânta pe omul care are o asemenea revelație?

Și Domnul Isus a putut birui crucea datorită bucuriei care l-a fost

descoperită: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2). El a văzut mai dinainte poziția care îi era rezervată în slavă, autoritatea și stăpânirea pe care Tatăl I le rezervase, precum și „rodul suferințelor Lui” - Biserica, motiv pentru care bucuria aceea l-a sprijinit în momentele cele mai grele ale slujirii Sale.

Când ne simțim slăbiți și deznădăjduiți, trebuie să ne amintim că Duhul Sfânt are pentru noi un untdelemn care ne poate înviora sufletul. Este untdelemnul bucuriei care se revarsă atunci când ochii noștri încetează a mai privi starea noastră deplorabilă și se concentrează pe Acela care împărățește în veci. Închinarea și lauda aduse din inimă înaintea lui Dumnezeu ne vor strămuta în prezența divină care alungă orice teamă.

Pastorul Richard Wurmbbrand relatează în cartea „De la suferință la biruință” despre o luptă spirituală personală purtată în momentele cele mai tulbure ale temniței.

„Altă dată, într-o celulă singuratică, deasupra căreia mai târziu s-a aflat sediul Comitetului Central al Partidului Comunist, mi-am amintit cuvintele lui Isus: «Când oamenii vă vor urî (...) și vă vor ocări (...), bucurați-vă (...) și săltați de veselie» (Luca 6:22-23).

Mi-am dat seama că neglijasem o îndatorire: mă bucurasem, dar n-am săltat de veselie, așa cum ne-a învățat Isus. De aceea am început să dansez în celulă. Gardienii aveau ordin să se poarte frumos cu cei nebuni, pentru ca aceștia să nu perturbe liniștea închisorii. Ca să mă liniștească, mi-au adus o bucată mare de pâine, brânză și două bucați de zahăr.

Românii ar trebui să facă același lucru pe care-l fac toți credincioșii

când se află în situații grele. Practic, să nu întreprinzi nimic pentru a remedia o situație care este iremediabilă. Laudă pe Domnul, cântă și saltă de bucurie în cinstea Lui. Îngerii se vor îngriji de restul. Isaia a recomandat doar seninătate și încredere (Isaia 30:15).

Este evident că de fiecare dată când trecem prin încercări, ne aflăm în fața unei decizii importante. Ne vom descuraja privind la împrejurările care sunt potrivnice? Vom lăsa veștile proaste să determine starea noastră spirituală? Ne vom mărgini la a declara teoretic faptul că suntem mântuiți și pe lumea cealaltă vom fi scutiți de necazuri, sau vom veni înaintea lui Dumnezeu în închinare, concentrându-ne atenția asupra Lui până ce untdelemnul bucuriei se va revărsa peste situația întunecată în care ne aflăm?

Prin neveghearea noastră ne lăsăm pradă uneori unor stări de descurajare. Atunci untdelemnul bucuriei poate să facă o diferență majoră în noi. Pastorul Bill Johnson spunea că un singur cuvânt poate schimba totul: „Aleluia”. Când privești la El, la slava Sa, la măreția Sa, la puterea Sa, la dragostea Sa, vei înțelege secretul biruinței lui David în războiul spiritual: „Eu strig: «Lăudat să fie Domnul!», și sunt izbăvit de vrăjmașii mei.” (Psalmul 18:3).

Vorbim aici despre un exercițiu spiritual. Trebuie să ne disciplinăm să Îl laudăm pe Dumnezeu și să ne concentrăm atenția asupra Lui în orice vreme. Este mult mai ușor să lăsăm mintea și sentimentele noastre pradă negativismului, tristeții, devenind posomorâți și acri. Dar Biblia ne poruncește să facem o disciplină din protejarea inimii noastre, „fiindcă din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4:23). Nu orice stare sau predispoziție trebuie să își facă loc în inima noastră, chiar dacă împrejurările par să dicteze o anumită conduită.

Să nu îi facem loc celui rău în inim noastră prin tolerarea unor stări care nu ne lasă să slujim Domnului cu bucurie. Neemia a înțeles bine acest principiu când a indicat poporului să lase bucuria să domnească peste acea zi: „...și s-au înveselit mult” (Neemia 8:8-12).

Disponibilă și astăzi

Cu câțiva ani în urmă, când Domnul m-a ajutat să înțeleg importanța ungerii bucuriei în lupta spirituală, am împărtășit bisericii mesajul acesta în duminica în care aveam Sărbătoarea roadelor. La foarte scurt timp, a venit peste noi o cumpănă foarte grea, de parcă Duhul lui Dumnezeu îmi spunea: acum este vremea să testezi ceea ce tocmai i-ai învățat pe alții. Am mers înaintea Domnului dăruind și trebuie să recunosc că mi-a luat mult timp până când am putut să rostesc câteva cuvinte de

laudă, dar am continuat să declar bunătatea lui Dumnezeu și puterea Sa nemărginită. Mi-am amintit de Neemia și de Grădina Ghetsimani. Povara era prea grea ca să o ignor în mod automat și să Îl laud pe Dumnezeu ca în vremurile de biruință. Dar am persistat în închinare, declarând cuvintele de laudă care sunt valabile și când este cer senin, și când este înnorat.

Cu timpul, laudele au început să se reverse tot mai natural, iar prezența lui Dumnezeu a umplut locul acela. Nu voi încerca să descriu bucuria care m-a cuprins atunci, fiindcă nu aș reuși oricum, dar știu că am ieșit din odăiță în acea zi transformat, de parcă simțeam untdelemnul bucuriei curgând pe capul meu. Am știut atunci că Dumnezeu are o soluție, chiar dacă nu se întrezărea niciuna, iar problema persista în mod tangibil înaintea bisericii noastre.

Dar ea nu mai era la fel de mare, ea nu mai stăpânea sentimentele mele. Era un fapt real, dar mult prea mic în comparație cu Dumnezeu pe care L-am întâlnit în timpul părtășiei din odăiță.

La scurt timp după aceasta, Domnul a intervenit într-un mod care m-a lăsat fără grai. Izbăvirea pe care El a dat-o bisericii noastre a fost de așa manieră încât a depășit toate așteptările noastre. Ce a fost mai frumos a fost faptul că Domnul a ocheștră evenimentele în așa fel încât am văzut cu toții că biruința a fost a Domnului și nu a lăsat loc pentru a ne atribui nouă vreun merit.

Concluzie

Dacă au primit mântuirea și făgăduința vieții veșnice, cum se face totuși că mulți creștini sunt lipsiți de bucurie în trăirea zilnică? De ce întâlnim adesea, în procesul consilierii, o prăpastie între doctrina mântuirii - pe care o mărturisesc cei născuți din nou - și lipsa bucuriei din viața lor? Trebuie să recunoaștem că lipsa laudei și a mulțumirii este o caracteristică a zilelor noastre (2 Tim. 3:2). Explicația rezidă nu în capacitatea lui Dumnezeu de a ne da biruința, ci în lipsa noastră de disponibilitate în a intra în Sfânta Sfintelor, în prezența care dezarmează frica și amenințările iadului și ne echipează cu untdelemnul bucuriei pentru lupta pe care o avem de dus astăzi.

Suntem mai puternici în lupta spirituală atunci când suntem umpluți de bucuria Domnului. Suntem mai eficienți în lucrarea Domnului când lumea vede bucuria pe fețele noastre, ca un indiciu al apartenenței noastre la o altă lume. Bucuria este un secret al evanghelizării care are impact.

Fie ca bucuria mântuirii noastre să fie sporită de untdelemnul bucuriei, pentru biruința personală și pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu!

Biserica Penticostală nr. 1 din Vicovu de sus a avut o zi de sărbătoare deosebită în iulie 2012, când, în fața unui public numeros, afară, sub cer în aer liber, un număr de 30 de suflete au mărturisit credința personală în Domnul Isus prin botezul în apă.

Slujba a fost condusă de fratele Birău Viorel, pastorul bisericii, iar predica de bază a fost susținută de pastorul Nicu Stoia, de la Biserica „Smirna” din Timișoara.

Botezul a fost oficiat de pastorul Birău Viorel, prezbiterul Breană Vlad și diaconii Bujdei Mihai și Nițu Filip.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru acest rod bogat!

Botez în apă oficiat de pastorul Vasile Barac și de prezbiterul Cristi Talpa în data de 21 octombrie 2012 în Biserica Penticostală „Sfânta Treime” din Sibiu, 15 persoane încheind astfel legământ cu Domnul.

Botez în apă în Biserica Penticostala BETEL Rădăuți oficiat în data de 3 ianuarie a.c., prin 19 persoane au încheiat legământ cu Domnul Isus . Alături de candidați, pastorii Bădeliță Ioan și Piscuc Vasile, împreună cu prezbiterul Hanc Achim.

Explozia bucuriei

Pastor **NELU CHIRIȚĂ**,
Biserica Penticostală
Speranța, Galați

În 1974, fotograful Sal Veder de la Associated Press a câștigat premiul pentru cea mai bună fotografie a anului. El a reușit să capteze pe peliculă momentul de mare bucurie a întâlnirii unui prizonier de război cu familia sa, după zeci de ani de captivitate. Sub această fotografie Veder a scris cuvintele: „Explozia bucuriei!”

Vă puteți imagina bucuria reîntregirii acelei familii? Lacrimile, îmbrățișările, emoția? Oare există o bucurie mai mare ca aceasta? Poate unii ar spune că nu, dar Scriptura ne arată că există o bucurie cu mult mai mare de atât. Este bucuria pe care am simțit-o și noi atunci când, după mulți ani de captivitate, am fost eliberați de sub robia celui rău, când pentru prima dată am simțit brațele pline de dragoste ale Tatălui Ceresc. Atunci am simțit, în sfârșit, că am ajuns acolo unde ne este locul, la pieptul Celui care ne iubește atât de mult, care ne-a așteptat, care ne-a căutat neîncetat cu dragostea Sa fără de margini, și care a plătit un preț nemărginit pentru eliberarea noastră. Aceasta este adevărata explozie a bucuriei! Nimic nu se compară cu ea, cu bucuria mântuirii! Cine nu a cunoscut un astfel de moment nu știe încă ce este bucuria!

După ce m-am întors la Domnul, o doamnă inginer mi-a spus, foarte contrariată, că am greșit, că trebuia să mai aștept, că puteam să mă pocăiesc mai târziu, poate la pensie, că sunt prea tânăr și că aș fi putut să mă mai bucur de viață încă multă vreme și abia apoi să mă duc la biserică. „Doamnă, i-am răspuns, credeți-mă vă rog, că abia acum, după ce L-am primit pe Domnul Isus în inima mea, abia acum mă bucur cu adevărat de viață!”

Izbucnirea aceasta a bucuriei mântuirii este de proporții cosmice,

căci nu numai pământul se cutremură de puterea ei, ci cerurile întregi sunt influențate. Oricâte ori Domnul declară: „*Bucurați-vă împreună cu mine, căci Mi-am găsit oaia care era pierdută*”(Luca 15:6), o explozie a bucuriei cutremură cerurile, după cum ne mărturisește Domnul Isus: „*Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer... înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește*”(Luca 15:7,10). Bucuria aceasta L-a motivat pe Domnul Isus și I-a dat putere să împlinescă planul de salvare a omenirii, căci „*pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu*”(Evrei 12:2).

O, dacă ar înțelege oamenii că întorcându-se la Domnul au parte de cel mai mare câștig al vieții! Dacă ar înțelege că numai astfel ar fi cu adevărat bucuroși și fericiți! Dacă ar cunoaște explozia bucuriei faptului că „*Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt*”(Romani 14:17).

Ce har avem noi că am cunoscut această mântuire! Ar trebui ca în fiecare zi să facem ceea ce ne îndeamnă David: „*Neprihăniților, bucurați-vă în Domnul și veselți-vă! Scoateți strigăte de bucurie, toți cei cu inima fără prihană!*”(Psalmi 32:11). Ar trebui ca zilnic să declarăm: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!*”(Psalmi 118:24), pentru că fiecare zi petrecută cu Domnul nu este altceva decât o explozie a bucuriei!

Dacă aceasta este adevărata bucurie, cum se explică atunci că și oamenii fără Dumnezeu au momentele lor de bucurie?

Dacă vorbim din punct de vedere „tehnic”, bucuria vine atunci când

---

„*Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentruca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!*”(Romani 15:13)

există împlinire, satisfacție, în zona de interes a fiecărei persoane. În funcție de ceea ce se găsește în această zonă, motivele de bucurie pot fi diferite de la o persoană la alta. Astfel, în timp ce unul se bucură să facă bine, altul se bucură să facă rău. Sistemul Reticular Activ se activează atunci când ceva se petrece în zona noastră de interes. Acesta funcționează ca un fel de selector de informații. Prin cele cinci simțuri, primim simultan milioane de informații. Dacă am înțeles bine, este vorba de patruzeci de milioane biți pe secundă. O cantitate uriașă!

Dacă ar fi să fim conștienți de toate aceste informații, am fi copleșiți și nu am putea să mai facem nimic. Cei care suferă de autism, spre exemplu, sunt sensibili și receptivi la o cantitate mult mai mare de informații decât un om obișnuit și la mai mult decât pot ei suporta. Aceasta îi încetinește, nu mai pot reacționa la timp, mintea lor este „împrăștiată” în mii de gânduri și nu se pot concentra. Stimulii externi îi sperie și au tendința să se retragă în carapacea lor, în izolare. Până nu demult se credea că sunt retardați mintal, dar o femeie din Statele Unite, care suferea de această boală, a demolat acest mit după ce a reușit să facă studii superioare și să devină un specialist recunoscut și apreciat în toată lumea pentru inovațiile spectaculoase pe care le-a adus în zootehnie. Ei bine, ca să nu fim copleșiți de mulțimea informațiilor, Dumnezeu ne-a creat Sistemul Reticular Activ. Toate sistemele cu adevărat importante au conexiuni acolo.

Astfel, deși urechea noastră aude păsările care ciripesc afară, nu suntem conștienți de ele atunci când discutăm cu cineva un subiect care ne interesează. Devenim atenți numai la lucrurile care ne interesează, la stimulii care găsesc corespondent în zona noastră de interes. Oricâte ori primim satisfacție aici, ne

bucurăm. Ferice însă, de cel care nu se osândește singur în ceea ce alege și în ceea ce-i place. Pentru că dacă ceea ce ne place nouă nu-i place lui Dumnezeu atunci avem o problemă! Ferice de cei care au ales ceea ce-I place lui Dumnezeu! Ferice de cei care-și găsesc plăcerea și bucuria în prezența lui Dumnezeu, în Casa lui Dumnezeu, în Cuvântul Domnului!

Dragii mei, oamenii se bucură de lucruri, de bani, de succes, de renume, de influență, de realizări... dar noi trebuie să ne bucurăm cel mai mult de faptul că suntem mântuiți iar numele noastre sunt scrise în ceruri! Așa spunea Domnul ucenicilor care se întorceau din misiune, bucuroși de succesul pe care l-au avut și de faptul că până și duhurile le erau supuse: „*Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri*” (Luca 10:20).

Bucuria lor este efemeră, bucuria noastră este veșnică! Bucuria lor este artificială, bucuria noastră este autentică!

Domnul Isus a făcut totul pentru ca noi să ne bucurăm cu adevărat. Dorința Lui este ca bucuria noastră să nu fie parțială, ci deplină: „*V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.*”

(Ioan 15:11); „*Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.*” (Ioan 16:24); „*Dar acum, Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri, pe când Sunt încă în lume, ca să aibă în ei bucuria Mea deplină*” (Ioan 17:13).

Cum putem să păstrăm ceea ce ne-a dat Domnul, această explozie a bucuriei? Cum putem să ne bucurăm de ea zilnic? Cum să ne păstrăm bucuria în așa fel încât ea să rămână deplină? Cred că trebuie s-o ferim de ceea ce o poate distruge. Iată în continuare, care sunt cei mai mari dușmani ai bucuriei, lucrurile care o pot altera sau chiar distruge.

Întristarea

Fiecare dintre noi avem de înfruntat zilnic nenumărate motive de întristare: necazuri, probleme, suferințe, lipsuri... Uneori întristarea pare inevitabilă. Dar, dacă cunoaștem Scriptura, știm că unele necazuri sunt îngăduite de Dumnezeu pentru disciplinarea noastră, spre binele nostru, pentru a ne corecta, așa cum găsim scris: „*...Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii*” (Evrei 12: 10,11).

Alte încercări sunt îngăduite pentru încercarea credinței noastre, în vederea desăvârșirii noastre, după cum ne spune Iacov: „*Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic*” (Iacov 1:2-4). Iar altele, vin pentru că noi nu suntem din lumea aceasta, motiv pentru care adesea suntem respinși, ridiculați sau urâți. „*Dacă ați fi din lume, - spunea Domnul Isus - lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea*” (Ioan 15:19). „*De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizonieri*” adaugă apostolul Pavel (2 Timotei 3:12). Așa că nu trebuie să ne mirăm. Trăirea evlavioasă stârnește opoziția, împotrivirea puterilor celui rău. Diavolul nu se sperie de creștinii care merg la biserică duminica, ci de cei care vor să trăiască cu evlavie toată săptămâna!

Prin urmare, atunci când vine întristarea peste noi, trebuie mai întâi de toate, să-i verificăm sursa. Sunt două feluri de întristări ne spune Pavel, una bună, după voia lui Dumnezeu, menită să ne ajute să ne pocăim ca să fim salvați, și una rea, o întristare a lumii care aduce moartea, un suspin al firii noastre pământești care tânjește după lucruri care nu-I plac lui Dumnezeu și care nu au ce căuta în viața noastră. „*În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea*” (2 Corinteni 7:10). Trebuie neapărat să știm să facem diferența, nu doar pentru ca bucuria pe care o avem în Domnul să nu fie alterată, ci pentru că, în final, este o chestiune care ține de viață sau de moarte!

Nemulțumirea

Acolo unde apare nemulțumirea, bucuria dispare. „*Toate zilele celui nenorocit sunt rele, dar cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat*” spunea înțeleptul Solomon în Proverbe 15:15. Prin urmare, cine nu are o inimă mulțumită este... nenorocit! Dar ca să poți fi cu inima mulțumită trebuie să înțelegi ce anume este mai bine. Solomon ne ajută puțin: „*Mai bine puțin, cu frică de Domnul, decât o mare bogăție, cu tulburare! Mai bine un prânz de verdețuri, și dragoste, decât un bou îngrășat, și ură*” (Proverbe 15:16,17). Aceste versete desființează filosofia de viață a lumii în care trăim. Cine se mulțumește astăzi cu puțin, în loc de o mare bogăție? Cine preferă verdețuri în loc de friptură? Ceea ce spune Solomon este că un om sărac care nu are parte de mese festive poate fi cu mult mai bucurios și mai fericit decât un bogat care se delectează zilnic cu bucate alese. De ce? Pentru că inima omului este cu adevărat fericită și mulțumită numai atunci când se teme de Domnul, când se bucură de pace și când simte dragoste. Așa am fost creați. Aceștia sunt parametrii în care trăim cu adevărat și ne simțim bine. Altfel, cea mai mare bogăție este stropită cu lacrimi și lipsită de bucurie, iar cea mai bună friptură își pierde gustul. Cu bani poți să cumperi o mulțime de lucruri, e adevărat, dar nu poți cumpăra dragostea, pacea și neprihănirea. Câți bogați nu și-au pus capăt zilelor pentru că le lipseau tocmai aceste lucruri, care pot face ca inima să fie cu adevărat mulțumită? Benjamin Franklin spunea: „*Mulțumirea îi face pe oamenii săraci bogați, iar nemulțumirea îi face pe cei bogați săraci.*”

Apostolul Pavel avea acea mulțumire interioară cu totul independentă de resurse și împrejurări. Nu se frământa deloc. Era încrezător că se afla în voia lui Dumnezeu. Indiferent de circumstanțele prin care trecea, era convins că era în planul și în voia lui Dumnezeu. De aceea, fie că era flămând, fie că era

sățul, fie că era în lanțuri... el avea puterea nu numai să se bucure, ba chiar să-i încurajeze și pe alții: „*Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăș zic: Bucurați-vă!*” (Filipeni 4:4). Secretul lui nu poate fi decât acesta: „*...m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc*” (Filipeni 4:11). Dragii mei, dacă vrem să ne păstrăm bucuria trebuie să învățăm să fim mulțumiți. Mulțumirea se învață, este o deprindere. Mulțumirea este ceva care ține mai puțin de poziție sau de dispoziție și mai mult de relația noastră cu Domnul. Trebuie să învățăm să fim mulțumiți în orice stare.

Cineva spunea că „tânjirea după lucrurile lumii este virusul care ne secătuieste sufletul de mulțumire.” Dar nouă Biblia ne spune „*...Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi*” (Evrei 13:5). Și dacă Domnul este cu noi, ce ne putem dori mai mult? Nici o persoană nu poate fi cu adevărat fericită până nu învață să se bucure de ceea ce are și să nu se mai îngrijoreze de ceea ce nu are. Așa că, în concluzie, oamenii fericiți sunt cei care se bucură și sunt mulțumiți de ceea ce au, iar oamenii nefericiți sunt cei care întotdeauna suspină după ceea ce nu au. Mulțumirea este semnul distinctiv al creștinului adevărat. Cea mai bună definiție a mulțumirii, în opinia mea, a formulat-o Bill Gothard: „*Mulțumirea este înțelegerea faptului că Dumnezeu ne-a oferit deja tot ceea ce avem nevoie pentru fericirea noastră prezentă.*”

Îngrijorarea

Îngrijorarea și bucuria nu fac casă bună împreună. Dacă începi să te îngrijorezi, nu te mai poți bucura. Oricine vrea să se bucure pe deplin, trebuie să rezolve problema îngrijorării. Biblia spune: „*Nu vă îngrijorați de nimic...*” (Filipeni 4:6), dar aceasta nu înseamnă să trăiești o viață fără griji! Nu înseamnă să fii nepăsător,

indiferent, iresponsabil față de tot ce se întâmplă în viața ta sau în jurul tău. Nicidecum. Trebuie să fii preocupat, dar nu îngrijorat! Este o mare diferență între o viață letargică, fără griji, și o viață activă, plină de împlinire, care nu acceptă să fie paralizată de îngrijorare.

Domnul Isus știa cât de mult rău ne poate face îngrijorarea de aceea a insistat pe acest subiect: „*De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?*” (Matei 6:25). Într-adevăr, îngrijorarea ne paralizează în așa măsură că nu mai suntem capabili să ne concentrăm, iar toată atenția ne este distrasă de obiectul îngrijorării noastre. Nu mai suntem capabili de performanțe, rezultatele scad, calitatea se diminuează. Îngrijorarea ne suprasolicitează psihic, devine o povară tot mai greu de purtat, ne secătuiește de putere și de energie, devenim depresivi, irascibili sau chiar paranoici... Corrie Ten Boom, o femeie credincioasă, spunea că „îngrijorarea nu-ți golește ziua de mâine de probleme, ci îți golește ziua de azi de putere.”

Îngrijorarea este nocivă pentru sănătate. Sunt oameni care se îmbolnăvesc și chiar mor din pricina unor îngrijorări exagerate. Un doctor spunea că ulcerul la stomac nu este provocat de ceea ce consumi, ci de ceea ce te consumi! Este foarte adevărat, ba chiar mai mult de atât, există boli de inimă provocate de îngrijorare, boli de ficat și chiar boli mintale.

Îngrijorarea nu rezolvă nimic, este doar o tensiune lăuntrică nefolositoare. Nicio problemă nu a fost vreodată rezolvată prin îngrijorare, de aceea este inutilă, după cum ne spune Domnul Isus: „...*cine dintre voi, chiar*

îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?” (Matei 6:27), sau „...*la lungimea vieții lui?*” (Luca 12:25).

De cele mai multe ori îngrijorarea noastră este nefondată, nejustificată. Realitatea dovedește că ne-am îngrijorat degeaba. Am citit despre o femeie care s-a îngrijorat aproape 40 de ani că se va îmbolnăvi de cancer și în cele din urmă a murit la aproape 80 de ani de pneumonie. Jumătate din viața ei s-a îngrijorat degeaba! De câte ori nu ne îngrijorăm și noi degeaba?

Îngrijorarea este o armă a celui rău pe care o folosește cu succes împotriva creștinului. Judecând după consecințe, este o armă de distrugere în masă. Prin îngrijorare diavolul distruge încrederea credinciosului, îi fură pacea și bucuria și îi distrage atenția de la lucrurile care sunt cu adevărat importante. Scriptura ne atrage atenția: „*Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuiască inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră*” (Luca 21:34). Îngrijorarea împiedică Cuvântul lui Dumnezeu să lucreze în noi. „*Sămânța căzută între spini, este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor îneacă acest Cuvânt, și ajunge neroditor*” (Matei 13:22).

Dumnezeu nu ne dă un sfat, ci o poruncă! El ne interzice pur și simplu îngrijorarea! Dar oare, am putea noi să trăim măcar o zi fără să ne îngrijorăm? Bineînțeles! Cuvântul lui Dumnezeu este infailibil! Domnul este Cel care ne oferă soluția și ne spune exact ce trebuie să facem ca să nu ne mai îngrijorăm: „*Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri*” (Filipeni 4:6). Biblia spune: „...*în orice lucru*”. Care sunt acele lucruri

Bucuria în Sfânta Scriptură

A. Felurile bucuriei:

Rodnică ..... Ps. 113.9
Figurată ..... Is. 52.9
Finală ..... Fapte 20.24
Viitoare ..... Mat. 25.21.23
Nechibzuită ..... Prov. 15.21
Firească (trupească) ..... Ecl. 9.7.9
Trecătoare ..... Mat. 13.20

B. Atributele bucuriei:

Veșnică ..... Is. 51.11
Mare ..... Fapte 8.8
Deplină ..... 1 Ioan 1.4
Abundență ..... 2 Cor. 8.2
Negrăită ..... 1 Pet. 1.8

C. Cauzele bucuriei:

Izbândă ..... 1 Sam. 18.6
Nașterea lui Hristos ..... Luca 2.10
Învierea lui Hristos ..... Mat. 13.44
Pocăința
păcătosului ..... Luca 15.5,10,21-24
Întoarcerea neamurilor
la Dumnezeu ..... Fapte 8.8
Iertarea ..... Ps. 51.8,12
Cuvântul
lui Dumnezeu ..... Ier. 15.16
Descoperirea
spirituală ..... Mat. 13.44
O veste bună ..... 2 Cro. 20.27
Numele
scrise în cer ..... Luca 10.17,20
Credința adevărată ..... 1 Pet. 1.8

D. Locul bucuriei:

În rugăciune ..... Is. 56.7
În părtășia creștină ..... Fil. 1.25
În suferința
creștină ..... 2 Cor. 7.4-7
În dărnicia creștină ..... 2 Cor. 8.2

E. Feluri de bucurie:

Răutăcioasă ..... Mica 7.8
Răzbunătoare ..... Apoc. 18.20
Conjugală ..... Prov. 5.18

Sfidătoare ..... Is. 8.6
 Profetică ..... Ioan 8.56
 Viitoare ..... Filip. 2.16
 Răsplătită ..... Ps. 126.6

F. Bucurie prilejuită de:

Binecuvântările
 lui Dumnezeu ..... Ex. 18.9
 Cuvântul
 lui Dumnezeu ..... Ier. 15.16
 Asigurarea
 mântuirii ..... Luca 10.20
 Mântuire ..... Luca 15.6-10, Ioan 8.56
 Persecuție ..... Fapte 5.41
 Reuniunea
 credincioșilor ..... Filip. 2.28
 Suferința
 pentru Hristos ..... 1 Pet. 4.13
 Revenirea
 lui Hristos ..... 1 Pet. 4.13
 Iertare ..... Ps. 51.8
 Răscumpărare ..... Is. 51.3,11
 Câștigarea
 unui fiu pierdut ..... Luca 15.32
 Binecuvântări
 vremelnice ..... Fapte. 14.17
 Bucuria
 învierii ..... Ioan. 20.20

G. Sfera bucuriei:

Mântuirea
 lui Dumnezeu ..... Ps. 21.1
 Ocrotirea
 lui Dumnezeu ..... Ps. 63.7
 Binecuvântările
 lui Dumnezeu ..... Ps. 106.5
 Domnul Însuși ..... Hab. 3.18

H. Prin ce se realizează:

Inima ..... 1 Cron. 16.10
 Sufletul ..... Ps. 35.9
 Natura ..... Ps. 96.11; Ps. 97.1
 Copiii lui Dumnezeu ..... Ps. 118.24
 Duhul credincios ..... Luca 1.47

I. De ce nu trebuie să ne bucurăm:

De prăbușirea
 dușmanului ..... Prov. 24.17
 De răutate ..... Os. 7.3

care îți produc îngrijorare, care te stresează? Ar fi un exercițiu bun pentru fiecare dintre noi să scriem o listă cu toate lucrurile care produc îngrijorare vieților noastre. Apoi cel mai bun lucru pe care îl putem face este să venim cu lista noastră înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune. Spune-i Domnului exact de ce te temi. După ce te-ai rugat cu adevărat, pacea lui Dumnezeu îți va inunda sufletul. Rugăciunea te va face mai conștient de suveranitatea lui Dumnezeu. Prezența Lui te va umple de încredere și optimism. Victor Hugo spunea: „Ai curaj pentru problemele mari din viața ta, și ai răbdare cu cele mici. Și când ai terminat treaba, în fiecare zi du-te la culcare în pace, căci Dumnezeu veghează!”

În concluzie, dacă vrem să ne păstrăm bucuria deplină, trebuie să ascultăm cu toții de sfatul apostolului Petru, care spune: „*aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi*” (1 Petru 5:7). „Nu are nici un rost să ne facem griji pentru lucrurile pe care nu le putem controla pentru că, dacă nu le putem controla, nu are sens să ne îngrijorăm pentru ele... Nu are nici un sens să ne facem griji pentru lucrurile pe care le putem controla, pentru că, dacă le putem controla, nu are sens să ne facem griji pentru ele!” (Anonim).

Păcatul

Fără doar și poate, cel mai odios dușman al bucuriei este păcatul. Cel care păcătuiește nu mai are nici cel mai mic motiv pentru care să zâmbească, iar dacă o face, zâmbetul acela este artificial, fals. Cum să te bucuri când îți simți ființa murdară și sufletul pustiit? O durere fără margini, aproape fizică, ia locul bucuriei. Regrete sfâșietoare și muștrări de conștiință cuprind întreaga ființă. David descrie cât se poate de bine această stare în Psalmul 51, un psalm al pocăinței. Punctul culminant al rugăciunii sale îl găsim în versetele

11 și 12: „*Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!*” Mi-l imaginez rostind această rugăciune prăbușit pe pardoseala rece, cu ochii înecați în lacrimi, cu vocea sugrumată și cu groaza în suflet. Pe bună dreptate, avea de ce să se teamă. Pericolul cel mai mare, atunci când păcătuim, este să pierdem prezența lui Dumnezeu. Păcatul ne desparte de Dumnezeu, după cum afirmă profetul Isaia: „*nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru, păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedecă să vă asculte!*” (Isaia 59:2). Îmi place să cred că atunci când profetul folosește această imagine a unui zid de despărțire, are în vedere zidul impunător al unei cetăți din vremea sa, imagine cu care interlocutorii săi erau obișnuiți în vremea aceea. Imaginați-vă un zid înalt de vreo cincisprezece metri și lat de vreo cinci metri, care te împiedică să vezi, să auzi, ce se întâmplă dincolo de el, imposibil de escaladat, de ocolit, de străpuns, în fața căruia nu poți face nimic, ești absolut neputincios, neajutorat și singur. Așa este păcatul, care ne desparte de Dumnezeu!

„*Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale...*” se roagă David, pentru că din momentul în care a păcătuat, bucuria s-a pierdut, iar bucuria mântuirii nu poate fi înlocuită cu nimic. Dacă vrem să nu ne pierdem această bucurie, trebuie să ne păzim de păcat. Să ne opunem cu toată ființa noastră. Să fugim, ca și Iosif! Domnul să ne ajute să ne păstrăm curați!

Domnul să ne ajute să ne ferim de aceste lucruri, astfel încât să ne păstrăm bucuria intactă, deplină. Fie ca „*Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentruca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!*” (Romani 15:13). Amin.

Zâmbiți, vă rog!

Un zâmbet cald din partea unei persoane, fie ea și necunoscută, aduce bucurie și optimism în inima oricărui dintre noi. Dar oricât de bună ar fi inima celui ce ne zâmbește, efectul este diferit atunci când zâmbetul dezvăluie dinți curați, de un alb strălucitor sau dinți cariați sau dinți care lipsesc.

Dumnezeu a creat corpul omului cu o infinită înțelepciune, măiestrie și finețe care ne diferențiază net de animale.

La nivelul capului se găsesc oase, articulații, mușchi (unii asigură expresia feței: bucurie, tristețe, strâmbături, alții mobilizează osul bărbiei - mandibula -, mușchii limbii etc., dinți, glande salivare (care secretă saliva). Toate acestea sunt acoperite la exterior de piele, iar la interior sunt căptușite de mucoasa bucală.

Aparatul dento-maxilar (A.D.M.) reprezintă un ansamblu de țesuturi și organe, diferite din punct de vedere anatomic, dar care sunt armonizate în scopul îndeplinirii funcțiilor de mestecare și înghițire a alimentelor, de vorbire și aspectul exterior al feței.

Starea de sănătate a tuturor acestor componente ne conferă starea generală de bine resimțită la nivelul cavității bucale, a feței și a întregului organism. Dezvoltarea normală a organismului presupune nu numai o alimentație sănătoasă, ci și o masticație și o înghițire corectă.

Păstrarea tuturor dinților în stare bună, atât din punct de vedere al integrității, cât și numeric, este foarte importantă, atât pentru o hranire adecvată, dar și pentru o pronunție și o vorbire corectă, cât și pentru păstrarea unui aspect fizionomic agreabil. Omul este o ființă socială. Existența unor dinți

distruși parțial sau total, sau lipsa unor dinți, pe lângă disconfortul creat, cu multitudinea consecințelor asupra stării generale de sănătate, oferă și o imagine neplăcută asupra individului respectiv, care poate fi interpretată ca o agresiune vizuală asupra anturajului, uneori și olfactivă prin mirosul neplăcut al unei astfel de guri.

Ce trebuie să știm despre dinți?

Dinții sunt în număr de 20 la copii și de 32 la adulți. Ei sunt de mai multe feluri: incisivii - sunt dinții din față, sub formă de daltă, folosiți la apucatul și tăiatul alimentelor; mai lateral sunt caninii - cu forma conică, folosiți la sfâșierea alimentelor; în partea din spate, în continuarea caninilor, sunt premolariii - care servesc la sfâșierea și la sfărâmarea alimentelor și molarii - care folosesc la mestecat.

Dintele este alcătuit din mai multe părți și țesuturi constitutive. Coroana este singura parte vizibilă în mod obișnuit, forma acesteia determinând funcția dintelui respectiv. Smalțul este stratul de la suprafața dintelui; este cel mai mineralizat și mai dur țesut din organism. Acesta este lipsit de

vase sanguine și de nervi, ceea ce explică lipsa durerii în cazul unei carii simple, localizate la nivelul smalțului.

Dentina este următorul strat al dintelui; deși este mai puțin dură, ocupă un volum mai mare decât al smalțului și conține o multitudine de mici canale care fac legătura cu pulpa dintelui și care conțin terminații nervoase. Acest fapt explică durerea care apare în cazul unei carii profunde, care afectează și dentina.

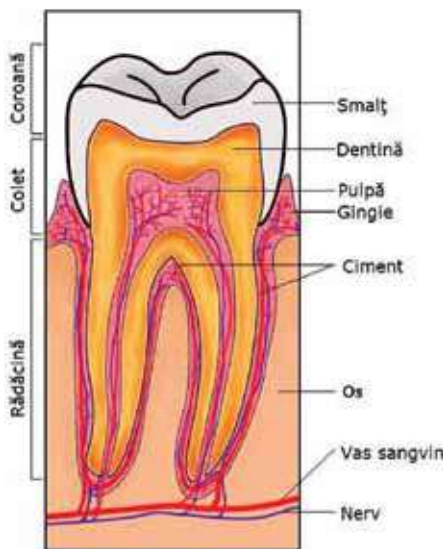
Din această cauză nu putem mesteca pe partea dureroasă, întâmplându-se des să ne oprim brusc din mestecat din cauza durerii puternice provocată de atingerea alimentelor de zona cariată. Pulpa este în cavitatea din interiorul coroanei și a rădăcinii și este un țesut moale ce conține vase sanguine și terminații nervoase numeroase.

Atunci când caria evoluează până la acest nivel, durerea este continuă, necesitând calmante și intervenția de urgență a medicului dentist. Rădăcina este partea dintelui aflată în osul maxilar și are rolul de fixare și menținere a dintelui. Parodontiul este țesutul care înconjoară dintele (parodontiul superficial sau gingia).

Cel mai simplu gest de a menține dinții sănătoși este periajul corect și zilnic, dimineața și seara, evitând periutele de dinți cu peri duri, care rănesc gingia, folosind pasta de dinți potrivită pentru vârsta fiecăruia și pentru afecțiunile dentare de care suferă.

Care sunt cele mai frecvente afecțiuni ale dinților, vom afla cu ocazia următoarei întâlniri...

Dr. LIVIU IONESCU,
Medic primar stomatologie generală

Predarea ștafetei (3)

Pastor IOAN MOLDOVAN,
Președintele Comunității
Regionale Penticostale Oradea

IV. VREMEA CÂND SĂ SPUI „LA REVEDERE”

În 2012 s-au împlinit 90 de ani de când s-a deschis prima biserică penticostală din România. Raportat la bisericile tradiționale noi suntem o biserică tânără și numărul celor care s-au retras din slujirea pastorală la vreme - prin pensionare - este încă destul de mic.

Raportul pe care îl avem în momentul de față între pastorii activi și cei pensionați este pozitiv - aproximativ 5 la 1.

Hotărârea Consiliului Bisericesc prin care s-a decis ieșirea din slujire din pozițiile de conducere la nivel de comunitate și de cult la 65 de ani și la 70 de ani din poziția de pastor la nivel de biserică a dat naștere la multe discuții.

Istoria mișcărilor evanghelice ne arată că de-a lungul timpului creștinii n-au excelat la capitolul tranziției conducerii bisericii. Se naște întrebarea: „De ce?” Încerc trei răspunsuri la această întrebare:

1. Nu ne-am pregătit pentru momentul acesta
2. Nu am investit suficient sau chiar deloc în alții
3. Nu am pregătit biserica pentru momentul tranziției.

A. PREGĂTIREA PENTRU MOMENTUL RETRAGERII

Cred că această conferință ne va ajuta să privim cu alți ochi retragerea. Invitația pe care v-o fac este:

a. Privește retragerea din slujire ca pe un lucru pozitiv, ca pe un timp de relaxare, ca pe o încununare după o slujire de zeci de ani. Acum e timpul să poți să faci lucruri pe care n-ai avut timp să le faci atunci când erai activ. Acum poți să faci lucruri pe care le-ai lăsat pe plan secund când ți-ai fi dorit să le faci.

Un pastor pensionar de 6 luni a fost sunat de un alt pastor care se pensionase de curând. Cel care s-a pensionat de curând l-a invitat pe cel care era pensionar de 6 luni la o masă, întrebându-l în care zi ar putea să vină și ar fi liber. Răspunsul a fost „acum se poate în oricare dintre zile”. A început să râdă și a spus că într-adevar este o mare schimbare să ai de unde alege, să poți în fiecare zi.

b. Privește momentul retragerii prin pensionare ca un moment pe care l-ai pregătit și l-ai așteptat, nu ca pe un șoc. În momentul în care am început slujirea am simțit chemarea lui Dumnezeu. Pensionarea nu coincide cu sfârșitul chemării. Trebuie găsit un mod potrivit pentru a continua pe altă poziție și la un alt nivel.

c. Privește momentul retragerii ca momentul în care lucrarea nu s-a terminat și acceptă că ea va continua. Acceptă că nu ai terminat nici tu tot ce ți-ai propus. David Livingstone spunea „Sunt nemuritor până nu-mi termin treaba.” Dar cine poate spune că treaba este gata atunci când ne retragem?

Nu putem adăuga la final de slujire alte lucruri, nici nu ne putem întoarce în trecut pentru a îndrepta greșelile pe care probabil le-am făcut. Falimentele nu pot fi remediate. Trebuie lăsate așa cum sunt. Tot ce putem face este să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ierte.

B. INVESTIREA DEPLINĂ ÎN ALȚII

Bisericile cu cea mai mare creștere din lume se bucură de conducere de lungă durată. Obligatoriu, după o pastorație de durată lungă, biserica are nevoie de continuitate. Cele mai multe pagube s-au produs în biserică datorita lipsei de continuitate.

---

*Referat prezentat la
Conferința Națională a
Pastorilor, Sovata 2012*

Pastorul care se retrage are nevoie de:

a. ochi pentru a vedea noua conducere. Nimeni nu poate merge la potențial maxim pentru vecie. Dumnezeu are un scop pentru fiecare moment și minut al vieții noastre, deci nu trebuie să ținem neapărat de poziție.

b. timp pentru mentorare. Cineva spunea despre mentorare: „Mentoratul este transmiterea cunoștințelor acumulate prin experiența unei vieți de slujire la cineva cu mai puțină experiență.”

c. încredere în cel care vine după el. Fă tot ce poți ca cel care vine după tine să fie acceptat de biserică. Acceptă stilul său de lucru, de abordare, prioritățile lui, valorile lui. El nu este ca tine.

Un coleg a investit mult în tineri, dar într-un moment de părtășie i-am spus că acela care să corespundă cu tiparul lui nu s-a născut.

Parte din acceptarea pensionării constă în păstrarea opiniilor pentru tine însuși. Prietenii vechi te vor sfătui să-ți spui punctul de vedere, însă nu uita că tăcerea e de aur. Nu mai ești pastorul principal la biserică respectivă. Dumnezeu onorează ceea ce am făcut la vremea noastră. Noul slujitor a fost chemat să-și facă lucrarea lui, nu să o repete pe a ta. Este un mare pas să te bucuri pentru el și pentru succesul lui fără critică sau urme de gelozie.

C. PREGĂTIREA BISERICII

Dacă pastorul precedent s-a retras la timp și s-a retras frumos atunci în biserică lucrul acesta deja s-a întipărit în mintea credincioșilor și va deveni o practică obișnuită și normală. Dacă lucrul acesta nu s-a întâmplat și vechiul pastor s-a retras sub presiunea bisericii, a votului sau a comitetului, atunci tu, ca pastor, ești chemat să aduci starea aceasta de normalitate în biserică în care slujești.

V. POST PASTORAȚIE

David Winter, un cleric al Bisericii Anglicane, scria după șocul trăit în momentul retragerii din slujbă: „Pentru 40 de ani am fost cineva, ca dintr-o dată să fiu un nimeni. Aceasta mi-a descoperit o parte a caracterului meu care nu știam că există. Credeam că nu-mi pasă de titlatură, de statut, dar am realizat că acestea înseamnă pentru mine mai mult decât aș fi vrut să admit. Am ajuns în cele din urmă să realizez că nu sunt un nimeni, sunt un om de 70 de ani, părinte, bunic și prieten, nimic mai mult, nimic mai puțin.”

A. MAI POȚI SĂ FII FOLOSITOR DUPĂ RETRAGERE?

Gordon Rupp a făcut un sondaj în rândul pastorilor care se pensionează și a identificat trei tipuri de pensionari: supărați, indiferenți, maturi.

a. Supărații sau nervoșii sunt acizi, amari și deluzionali. Sunt nostalgici și privesc constant la trecut. Nu sunt foarte drăguți și cu toții cunoaștem măcar unul. Niciun pastor nu ar trebui să intre în categoria asta.

Am ales, ca exemplu, mărturia unui pastor pensionar care a trecut prin experiența supărării trăite ca pastor retras din activitate. Iată ce mărturisea el:

„După ce m-am pensionat, o invitație de a predica la o biserică locală de o altă denominație a fost mai mult decât binevenită. M-am simțit bine pregătindu-mă și în timp ce așteptam în antecameră am simțit ceva din vechile emoții. Din senin, prin deschizătura ușii, o frântură dintr-o conversație s-a dovedit a fi devastatoare. «Cine predică azi?» a întrebat o fetiță. «Oh, ceva lucrător pensionar», i-a răspuns o altă fetiță. Oare câți alții din biserică împărtășeau aceeași părere ca și fetița aceea?”

Adevărul este că acea fetiță reprezintă, din nefericire, o societate care judecă oamenii după vârstă. Du-te în stația de autobuz, și lumea o să strige la tine, pornind de la premisa că toți bătrânii sunt și surzi... Cu fiecare ocazie ți se amintește că nu mai ești tânăr.

Atitudinea pastorului pensionar trebuie să fie una pozitivă și de acceptare, iar a bisericii și, mai ales,

a pastorului succesori să fie așa cum scrie în Iov 12:12: „La bătrâni se găsește înțelepciunea, și într-o viață lungă e priceperea” și în 1 Timotei 5:1: „Nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați.”

b. Indiferenții sunt cei care spun că și-au făcut lucrarea și că acum se odihnesc. Când sunt întrebați ce vor face, ei sunt cei care răspund „cât mai puțin cu puțință”. Ei spun că își vor folosi perioada de pensie pentru relaxare și pentru a nu face nimic. Din păcate, relaxarea asta devine încet o înșiruire de zile goale, lipsite de scop.

c. Maturii sunt cei care decid să-și folosească acest timp lipsit de obligații cât mai profitabil și eficient. Este adevărat că în momentul retragerii viața nu mai este la fel. Caleb și-a revendicat ce i-a fost promis după vârsta pensionării. Goethe a terminat Faust când avea 80 de ani. Michelangelo a terminat de pictat domul catedralei Sfântul Petru când avea 70 de ani. Winston Churchill conducea țara mult după ce trebuia să iasă la pensie. Nu avem niciun drept să numim anii până la 65 folositori și să-i ignorăm pe restul.

B. O LUCRARE FRUMOASĂ DUPĂ PENSIONARE

Conștienți sau nu, până la vârsta pensionării se acumulează multă înțelepciune, cunoaștere și experiență, dar deși am devenit mai înțelepți nu mai dispunem de energia de care dispuneam în zilele tinereții.

- Fii în continuare un om evlavios. Este unul dintre marile daruri pe care le putem da celor ce ne urmează: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1).

- Fii un om al rugăciunii. Un studiu arată că, în medie, creștinii se roagă 30 de secunde pe zi. Vestea bună este că pastorii se roagă mai mult, 90 de secunde pe zi... Promisiunile pe care le-am făcut înaintea Domnului pot fi onorate acum.

- Fii un om al cărții și continuă să citești cu pasiune Sfânta Scriptură.
- Fii gata să ajuți un slujitor tânăr.

Astfel, de fiecare dată când ni se cere, putem să fim un valoros ajutor pentru un tânăr pastor. Să nu o facem însă din proprie inițiativă. Nu este nimic mai rău decât un bătrân critic plin de idei.

Pensionarea nu este sfârșitul. Dar o mare parte a vieții noastre, plină de evenimente și provocări este în urma noastră. Tranziția aduce și împliniri atunci când vezi că lucrarea pe care ai adus-o până aici cu sacrificiu crește. Este cu adevărat o împlinire să vezi succesul succesoriului tău.

Rugăciunea lui Solomon de altă dată să fie și rugăciunea noastră: „Dă-mi dar înțelepciune și pricepere, ca

să știu cum să mă port în fruntea acestui popor...” (2 Cronici 1:10) - și parafrazez cu tema conferinței noastre - și să-mi duc slujirea frumos în voia Ta până la capăt.

În loc de concluzie am ales o afirmație...

ȘI TOTUȘI SE POATE...

Am ales două exemple dintre pastorii care au spus „la revedere” din poziții de conducere la nivel de biserică și de comunitate.

1. Fratele Ivan Petru - fost pastor principal la biserica Maranata din Oradea și secretarul Comunității Regionale Penticostale Oradea, iar pentru un mandat vicepreședinte al Comunității. Am lucrat împreună, suntem prieteni, iar lucrul cunoscut de toată Comunitatea Regională Oradea este că fratele Petrică, la 65 de ani, s-a retras din poziția de pastor principal al bisericii Maranata.

2. Fratele Ile Traian - fost pastor principal la biserica Filadelfia din Petroșani și responsabil pentru bisericile din Valea Jiului, la 63 de ani a decis să se retragă de pe prima poziție. Mi-a fost pastor și m-a influențat foarte mult.

CULTUL CREȘTIN PENTICOSTAL - BISERICA LUI DUMNEZEU APOSTOLICĂ DIN ROMÂNIA

Str. Carol Davila 81, sector 5, Bucuresti, cod 050453

Tel/Fax: 021/311 92 95; 0314054542

Nr. 23 din 16.01.2013

Către Bisericele Penticostale din Romania și Diaspora Iubiți frați,

Vă salutăm cu toată dragostea în Numele Domnului nostru Isus Hristos și vă dorim un an binecuvântat cu multă sănătate, pace, bucurie și rodnicie în slujirea lui Dumnezeu.

Așa după cum, probabil, vi s-a adus la cunoștință pe diverse căi, începând cu luna februarie a anului trecut, Dumnezeu a început să miște inimile unora dintre membrii comunității penticostale române în direcția dezvoltării unei universități creștine, care ar urma să fie amplasată pe raza județului Cluj. În aceste condiții, Comitetul Executiv al Cultului Creștin Penticostal din România, în colaborare cu Institutul Teologic Penticostal din București și membri ai comunității oamenilor de afaceri penticostali din România, dorim să vă aducem la cunoștință în mod deschis faptul că ne asumăm acest proiect ca pe o viziune din partea lui Dumnezeu, a cărei realizare are drept scop glorificarea lui Dumnezeu în mijlocul națiunii române, prin edificarea unei comunități penticostale împuternicite de Duhul Sfânt și depunerea unei mărturii convingătoare pentru realitatea Împărăției lui Dumnezeu.

Conform Legii educației naționale, art. 114, alin. (2), "învățământul superior este organizat în universități, academii de studii, institute, școli de studii superioare și alte asemenea, numite în continuare *instituții de învățământ superior sau universități*". Având în vedere că Institutul Teologic Penticostal din București este o astfel de instituție, acreditată prin Legea nr. 194 din 21 octombrie 2008, considerăm că dezvoltarea sa ca universitate, prin alăturarea unor facultăți celei de teologie pe care o deține în prezent, este calea cea mai prielnică pentru realizarea proiectului universității creștine.

Considerăm, de asemenea, oportună precizarea faptului că viziunea universității creștine penticostale este asumată de Cultul Creștin Penticostal din România și împărtășită de comunitatea academică a Institutului Teologic Penticostal, precum și de numeroși membri ai comunității oamenilor de afaceri penticostali din România. Dezbaterile privitoare la acest proiect au fost demarate cu un an în urmă în cadrul unei ședințe a Consiliului director al I.T.P., iar ideea proiectului a fost ulterior aprobată atât de Senatul I.T.P. cât și de Consiliul Bisericesc al Cultului Creștin Penticostal. În scopul demarării procesului de dezvoltare a I.T.P. ca universitate creștină, a fost ales prin vot un Comitet de inițiativă, alcătuit din reprezentanți ai Consiliului Bisericesc (Departamentul de învățământ) al C.C.P.R., reprezentanți ai Senatului I.T.P. și reprezentanți ai comunității oamenilor de afaceri penticostali. Acest comitet de inițiativă are drept sarcină coordonarea procesului de dezvoltare a universității creștine.

Considerăm că trăim un moment istoric în desfășurarea planului lui Dumnezeu cu mișcarea penticostală română, un moment în care, sub călăuzirea suverană a Duhului Sfânt, resursele bogate și diverse pe care Dumnezeu le-a oferit comunității penticostale românești – spiritualitatea și experiența slujitorilor ecleziiali, resursele economice ale oamenilor de afaceri penticostali și înzestrările intelectuale ale comunității academice penticostale – sunt orientate către un scop comun, care să-l onoreze pe Dumnezeu în societatea românească.

Prin lumina pe care Dumnezeu ne-a oferit-o până acum în această privință, înțelegem că proiectul se înscrie în misiunea Bisericii de a pătrunde în spațiul public spre a-l revendica pentru Împărăția lui Dumnezeu. Educația creștină este o expresie a răscumpărării ființei umane și a întregii creații prin jertfa ispășitoare și restauratoare a Domnului Hristos, motiv pentru care ea constituie un mijloc eficace de transfigurare a societății prin semănarea valorilor creștine în inima tinerei generații, urmând ca rodul să apară ca rezultat al acțiunii miraculoase a Duhului Sfânt.

În acest sens, vă invităm să participați la dezvoltarea acestui proiect în primul rând prin rugăciuni staruitoare, dar și prin identificarea și orientarea resurselor umane și materiale către acest obiectiv comun, prin care cu toții dorim să-L înălțăm pe Dumnezeu. De asemenea, am fi deosebit de bucuroși dacă ați putea face o colecție specială în biserica dumneavoastră pentru susținerea financiară a acestui proiect. Coordonatele bancare ale asociației care se ocupă de dezvoltarea infrastructurii universității sunt următoarele: **Asociația Pro Integritate, CUI: 30259296, mun. Baia Mare, Bd. București, nr. 65, cod IBAN: RO23 BRDE 250S V578 2490 2500, BRD Baia Mare.**

Cu dragoste frățească, vă salutăm cu Galateni 6:9 „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.”

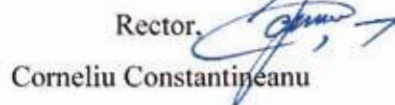
Cultul Creștin Penticostal

Președinte,
Pavel Riviș Tipei

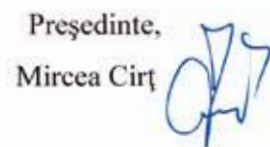
Institutul Teologic Penticostal

Rector,
Corneliu Constantineanu

Asociația Pro Integritate

Președinte,
Mircea Cirt

De ce este nevoie de o Universitate creștină?

Pastor dr. COSTEL SOFRONIE,
Biserica Pentecostală Nr. 1,
Cluj-Napoca

Trăim într-o lume plină de tot felul de învățături, filozofii și religii... În această lume cresc și copiii noștri, care vor trebui să învețe o meserie și să aibă o profesie. Pentru cei maturi este mai simplu, dar tinerii sunt ca niște copaci verzi, frumoși, dar fără rădăcini adânci, ei fiind primii expuși pericolelor și smulși la furtună! În școlile seculare mediul moral ce le este asigurat le va zdruncina serios convingerile și vor învăța multe lucruri contrare principiilor biblice. Vom lăsa copiii noștri în această atmosferă, pe zi ce trece tot mai viciată, tocmai în perioada când ei se formează? Cum îi vom ajuta? Vom putea face ceva pentru ei și pentru schimbarea societății în care trăim?

Școlile creștine din sistemul preuniversitar și-au dovedit din plin eficiența. Dar este suficient să ne oprim doar la acest nivel? Este nevoie și de o universitate cu adevărat creștină, nu doar cu numele?

Câteva dintre avantajele pe care le aduce o universitate creștină sunt:

- Pregătire teologică și pentru slujire;
- Pregătire profesională cel puțin la nivelul celorlalte universități;
- Unitate mai strânsă între credincioși;
- O mai clară înțelegere a voinței lui Dumnezeu cu privire la misiunea noastră în societatea în care trăim și în tot ceea ce facem, știind cât de mult timp din viața noastră îl petrecem la locul de muncă;
- Cea mai eficientă îmbinare a împlinirii funcțiilor educative (învățarea), materiale (munca) și sociale (implicarea în societatea în care trăim);

- O mai eficientă mărturie a Evangheliei, de la om la om, atât prin comunicarea directă a Cuvântului lui Dumnezeu, cât și printr-un model de trăire și mod de viață sănătos.

Funcția socială poate fi *pozițională* (să te duci lângă cei din societate și problemele lor, să înțeleagă că îți pasă de ei și că le vrei binele), prin facilitarea socială a evanghelizării directe, dar și *constructivă* (să faci ceva bun pentru ei și societate). Constructivism social înseamnă să faci ceva în societatea în care trăiești, care are ca efect o schimbare a principiilor și valorilor celor din jur, care să ducă la adoptarea valorilor creștine și căutarea lui Dumnezeu.

O evaluare profesională corectă trebuie să se bazeze pe regula "oamenii potriviți - în locul potrivit - din motive potrivite", *criteriul de bază* fiind competența, iar *sistemul de măsură* fiind mai întâi nu "a ști" (ce poate, cunoștințe, talent, IQ), ci mai mult "a fi" (ce dă din ceea ce poate, trăsături de caracter și înțelepciune). Educația fără o etică creștină duce la o îndepărtare de valorile creștine, la dorința de îmbogățire rapidă, la o dependență tot mai mare de lumea aceasta și împărăția ei, la irosirea timpului și energiei, pe când educația împletită cu etica creștină formează oameni de calitate, integri, care să lărgească Împărăția lui Dumnezeu în lumea aceasta.

Diferența dintre țările bogate și cele sărace nu este dată de vechimea civilizației lor (India și Egiptul în comparație cu Canada, S.U.A. și Australia), nici de resursele naturale pe care le posedă (vezi Iranul în comparație cu Japonia), nici de inteligența oamenilor (vezi studenții din țările sărace la universitățile din Vest), nici chiar de rasă (vedem cum „leneși” din lumea a III-a lucrează mai mult decât localnicii din țările bogate), ci de:
- etica și morală creștină (așa numitele valori iudeo-creștine, adică ale Vechiului și Noului Testament);

- cinste, integritate și respect față de Dumnezeu și ceilalți;
- supunere față de lege și autoritate;
- ordine, curățenie și punctualitate.

Pentru aceste considerente este nevoie de o schimbare în sistemul de învățământ românesc secular, care nu poate fi realizată decât prin înființarea unor instituții de învățământ creștine, care și-au dovedit deja avantajele în sistemul preuniversitar!

Cum putem să susținem o universitate creștină:

- fiind convinși de necesitatea și avantajele pe care le aduce aceasta;
- cerând ajutor, călăuzire, încredere și putere de la Dumnezeu;
- rugându-ne și lăsându-ne călăuziți de Duhul lui Dumnezeu;
- renunțând la ambiții, orgolii și interese personale și unindu-ne eforturile într-un scop comun;
- participând cu experiența și posibilitățile noastre intelectuale, materiale și financiare la această lucrare;
- știind că o țară nu poate să prospere fără a avea oameni pregătiți profesional, dar și cu o etică și morală creștină, că tinerii au o mai mare nevoie de acestea, iar națiunea de schimbare; o schimbare care trebuie să înceapă cu noi;
- copiii noștri să nu mai fie o parte a problemei națiunii, ci o soluție pentru ea.

Eu cred că Domnul este gata să lucreze cu și prin cei care se pun la dispoziția Lui. Suntem chemați să facem ceva pentru salvarea celor de lângă noi. Nu trebuie să fim niște superoameni: oamenii mari ai lui Dumnezeu au fost oameni obișnuiți, care s-au pus la dispoziția lui Dumnezeu. Condițiile mai dificile nu sunt o scuză, ci ocazia mai potrivită pentru ca Domnul să-Și arate puterea și slava Lui. Poate că pentru o vreme ca aceasta și într-o formă ca aceasta suntem chemați de Dumnezeu pentru salvarea multora de lângă noi și chiar a unora dintre ai noștri!

Despre BUCURIE

„Bucuria Domnului va fi tăria voastră.” (Neemia 8.10)

„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 15.11)

„Bucurați-vă cu cei ce se bucură.” (Romani 12.15)

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul. Iarși zic, bucurați-vă!” (Filipeni 4.4)

„Bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos.” (1 Petru 4.13)

Bucuria născută în necazuri nu e rezultatul naturii necazurilor, ci al faptului că se pătimește pentru Hristos. **Ioan Gură de aur**

Adevărata și desăvârșita bucurie este numai la acei oameni în care locuiește Dumnezeu. **Tihon**

Cel ce iubește totdeauna se bucură, nu numai când i se face bine de către fratele său, ci și când i se face vreun rău, pentru că prin dragoste îl socotește făcător de bine pe cel ce-i face rău și se bucură în Domnul fiindcă suferă pentru Dumnezeu. **Teofilact**

Să înlături tot ce te supără și te risipește în viața ta și să cauți să aduni în sufletul tău numai ceea ce îți aduce bucurie în Domnul. **Vasile cel Mare**

Întrebare personală:

Ai experimentat recent în viața ta bucuria autentică, venită de la Dumnezeu, sau îngrijorările ți-au furat-o?

Test din 3 Ioan

1. Ioan adresează această epistolă unui frate cu numele de:

A. Onisifor; B. Tihic; C. Gaiu. (1:1)

2. În preambul, Ioan folosește umătoarea urare de bine: „Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește...”:

A. averea ta, B. sufletul tău, C. bunul tău renume. (1:2)

3. Apostolul nu avea mai mare bucurie decât să audă că cei întorși la Domnul prin slujba lui umblau:

A. în adevăr; B. după lucruri pieritoare; C. în minciună. (1:3)

4. Gaiu lucra:

A. cu șiretenie; B. cu superficialitate; C. cu credincioșie; în tot ce făcea pentru frați și pentru străini totodată. (1:5)

5. Gaiu s-a îngrijit de:

A. hainele; B. călătoria; C. escorta, fraților care au plecat în slujbă pentru dragostea numelui lui Dumnezeu. (1:7)

6. Cei care primesc pe misionari lucrează:

A. împreună cu adevărul; B. contra adevărului; C. pentru a-și face relații. (1:8)

7. Diotref căruia îi plăcea:

A. falsa smerenie; B. întâietatea; C. vorbăria goală, nu vroia să știe de apostolul Ioan. (1:9)

8. Acest Diotref se complăcea în:

A. a-l linguși pe Ioan; B. a-i manipula pe frați; C. a-l cleveti pe Ioan, apostolul. (1:10)

9. Diotref nu primea vizitatori în adunare, iar pe aceia care îndrăzneau să-i primească:

A. îi dădea afară din biserică; B. îi ocăra; C. îi bătea. (1:10)

10. Cât despre Dimitrie, toți mărturisesc bine despre el, chiar și:

A. Epafra; B. Apolos; C. Adevărul. (1:12)

Szekely Carol

Scrisoarea de apreciere

În cartea „O fereastră spre munte”, Winston Pierce povestește despre reuniunea clasei sale din liceu. Câțiva foști colegi evocau lucrurile și persoanele pentru care erau recunoscători. Unul a spus că avea o recunoștință specială pentru dna. Wendt, datorită căreia îl descoperise pe Tennyson și frumusețea poeziei.

La sugestia cuiva, colegul cu pricina i-a trimis profesoarei o scrisoare de apreciere, folosind adresa liceului. Din departe în mai departe, scrisoarea a ajuns până la urmă la destinatarul de drept.

O lună mai târziu, omul acela a primit un răspuns: „Dragă Willie, nu am cuvinte pentru a-ți spune cât de mult a însemnat scrisoarea ta pentru mine. De-acum mă aflu în cel de-al nouălea deceniu de viață, locuiesc singură într-o cămăruță, îmi pregătesc singură mâncarea, la fel de singură ca ultima frunză din toamnă. Am fost profesoară timp de 40 de ani și aceasta a fost prima scrisoare de apreciere pe care am primit-o. A sosit într-o dimineață rece și tristă și mi-a înveselit inima mai mult decât orice altceva.

Willie, tu mi-ai făcut o mare bucurie!”

„Neliniiștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl înveselește.”
(Proverbe 12.25)

Bucurii în Ghirona, Spania

În data de 27 mai 2012, Biserica Penticostală „Elim” din Girona, Spania, a sărbătorit cu multă bucurie inaugurarea noii Case de Rugăciune.

Duminică, 30 decembrie 2012, în Biserica Penticostală „Elim” din Girona, Spania, a avut loc ordinarea fratelui Dorel Tomuța în slujba de diacon. Rugăciunile de consacrare au fost înălțate de pastorul Teodor Tomuța (invitat special la eveniment) și de Viorel Necula, pastorul Bisericii.

Botez noutestamental a 10 persoane în Biserica Penticostală „Elim” din Girona, Spania, oficiat în data de 4 noiembrie 2012 de pastorul Bisericii Viorel Necula și de prezbiterul Nelu Câmpeanu.

In memoriam

CHIOREAN PAVEL,
1921 - 2012

S-a născut la data de 23 august 1921 în orașul Cluj-Napoca. A lucrat ca muncitor la „Uzinele 16 Februarie” din Cluj până în anul 1971, când s-a pensionat.

S-a întors la Domnul încheind legământ în apa botezului în 15 iunie 1945. În anul 1947 se căsătorește cu Ciortea Cruțița, cu care conviețuiește până în anul 2008, când Domnul hotărăște să o cheme acasă pe sora Cruțița. Au avut o familie binecuvântată cu 5 copii.

În anul 1962 fratele Pavel a fost ordonat în slujba de diacon, apoi, în anul 1971, în slujba de prezbiter și în anul 1977 în slujba de pastor al Bisericii Penticostale nr. 2, „Elim”, din Cluj-Napoca, cartierul Mănăștur. Ca un bun constructor a

participat activ la construirea mai multor case de rugăciune, iar în cartierul Mănăștur a fost implicat în totalitate de la începutul până la finalizarea Casei de rugăciune de pe str. Vasile Bogrea (actual Șesului nr. 6).

În dimineața zilei de 19 decembrie 2012 Domnul l-a chemat la odihnă.

La serviciul de înmormântare condus de Gavrilă Moldovan, pastorul Bisericii Penticostale nr. 2, „Elim”, din Cluj-Napoca, cartierul Mănăștur, a participat un număr mare de slujitori din Cluj.

Au slujit pastorii Gheorghe Amza, Gheorghe Crișan și Aurel Moldovanu, președintele Comunității Regionale Penticostale Cluj.

**CRISTINA
TUDOSE CHELARIU,**
urmaș al lui Hristos și atât

„Nu mă mai supăra cu bucuria!”

Când mi s-a propus să scriu câteva gânduri despre bucurie, am răspuns afirmativ. La urma urmei, gânduri teologice despre bucurie trebuie să aibă fiecare creștin care își ia în serios umblarea cu Hristos, nu? În plus, nu mi-a fost greu niciodată să aștern gânduri pe hârtie. Așa că am adăugat o nouă sarcină pe lista de activități și am continuat ziua.

În decurs de 24 de ore a venit testul. Fetița noastră, care nu s-a îmbolnăvit niciodată până la această vârstă (are un an) m-a privit dintr-o dată cu ochișori de boală. A urmat o noapte nedormită, în care am ținut-o în brațe când eu, când soțul meu. Dimineața ne-a găsit pe noi, părinții, cu ochii roșii de nesomn și cu îngrijorare în suflet. Eu am plecat la birou, întrebându-mă cum aveam să trec prin zi. Ea a rămas acasă cu tati... mi s-a rupt inima când am ieșit pe ușă. Pe drum... m-am gândit la bucurie. Și am simțit o povară amară în asta.

La birou, monitorul și-a oglindit cu cruzime scânteia în ochii mei oboșiți. Nu doream decât să se încheie ziua aceasta nefastă și să ajung acasă la puiul meu. Dar testul era departe de a se termina. O ședință în biroul directorului a schimbat totul. Am aflat că slujba mea, care părea solidă și sigură, e în pericol. Nu îmi pusesem această problemă niciodată. Mi-a fugit pământul de sub picioare... m-am înfipt mai bine în scaunul pe care stăteam și am vrut să rostesc o rugăciune în gând, dar n-am putut articula nimic, nici măcar așa, fără cuvinte. Un îngheț nefiresc mi s-a strecurat în oase și în suflet și am amorțit. În jurul meu, gurile celorlalți se mișcau, dar sunetul cuvintelor lor nu mai ajungea la mine. Imaginea fetiței mele bolnave mi-a venit cu durere în minte... scenariu îngrozitor în care nu am mai avea cu ce să ne plătim chiria, în care nu am mai avea bani pentru

cele mai mici nevoi, se desfășurau rapid în mintea mea... apoi m-am gândit la... la bucurie. Ce cuvânt ridicol! Ce sarcină grea să scriu despre bucurie chiar acum! „Vreau să plâng și atât” am spus fără sunet. „Lasă-mă să plâng și atât, Doamne, nu mă mai supăra cu bucuria! Lasă-mă doar să plâng!”

Drumul spre casă a fost în același timp prea lung și prea scurt. Am avut timp să îmi amintesc ocazii nenumărate în care Dumnezeu a intervenit miraculos în situații de criză. Am avut timp să îmi imaginez cele mai rele scenarii. Am avut timp să mă gândesc la cât de obosită eram. Am avut timp să număr pașii care mă despărteau încă de soțul meu și de fetița noastră. Voiam să ajung mai repede la ei și voiam în același timp să se lungească drumul. Deschizând ușa... m-am gândit la bucurie. Și m-am întunecat și mai mult. Am simțit furie! Am simțit revoltă. Bucurie??? „Lasă-mă doar să plâng, Doamne! Atât! Nu mă mai supăra cu bucuria!”

Două perechi de ochi și-au oglindit apoi scânteia în sufletul meu. Ochii ei - pe jumătate închiși și slăbiți. Ochii lui - luptându-se cu teama. În mijlocul camerei, i-am închis pe ai mei și am mulțumit. Am mulțumit pentru că eram toți trei împreună, pentru că febra ei mai scăzuse, pentru că încă eram în locuința noastră, pentru că eram întregi, pentru că indiferent de circumstanțe dragostea dintre noi va rămâne sacră... pentru că sub furtuna care ne scutura în acele clipe se afla mâna puternică a Celui care a potolit furtuni și mai mari. „Ce spuneați despre bucurie? Acum sunt gata să mă gândesc la asta. Lasă-mă să plâng... și supără-mă cu bucuria Ta!”

„Bucurați-vă! Iarăși zic, bucurați-vă!” (Filipeni 4:4) spune Pavel, privind probabil spre tavanul celei de piatră

„Lasă-mă să plâng și atât,
Doamne, nu mă mai supăra
cu bucuria! Lasă-mă doar să
plâng!”

în care era închis. Bucurați-vă! spune el ghemuit și țintuit de butucii grei care îi țin picioarele captive. Bucurați-vă! spune el încercând să-și întindă spinarea biciuită cu cruzime de cei care urau dragostea, de cei care urau bucuria...

Astăzi, la o zi după veștile care m-au speriat, scriu gândindu-mă la bucurie. Astăzi am plecat de acasă cu imaginea ochilor ei luminați, ai ochilor lui împăcați și încurajați. Astăzi am mers ca prin vis la nenumărate ghișee în încercarea de a-mi rezolva situația curentă. Am bătut la uși așteptând să o găsec pe cea pe care o pregătește El și pe care o va deschide la timpul potrivit. Am mers pe jos pentru a-mi consuma într-un fel entuziasmul ridicol pe care mi l-au adus aceste evenimente în suflet și mi-am amintit că orice resursă pe care mi se pare că o am, orice urmă de putere, orice zdrobire și orice teamă se transformă în zidire dacă le dau înapoi Celui care orchestrează totul. Am simțit că pot merge - pe jos, citiți cu atenție, „pe jos” - până la marginile pământului. Am simțit... că simt. M-am simțit vie. Și am zâmbit fără să-mi pese de cei care poate m-au privit pe stradă. M-am gândit apoi că sigur arătam ridicol cu acest zâmbet sub ochii mei cu cearcăne, până m-am zărit fugăr

într-o vitrină. Mi-a părut străin, dar frumos, chipul acela al meu. Obosit și încercat, dar luminat.

„Ce spuneai de bucurie? Lasă-mă în continuare să plâng, Tatăl meu din ceruri, lasă-mă să mă ghemuiesc la pieptul Tău și să ascult cum Îți bate inima de dragoste pentru mine. Lasă-mă să Îți mai spun o dată despre cât de mult mă tem, despre cât de îngrozitor e scenariul acesta în care nu aș mai avea unde să muncesc! Lasă-mă să plâng în hohote fără rușine și fără teama că mă vei judeca, lasă-mă să plâng pentru că e dureroasă atingerea frunții ei transpirate de boală, pentru că e sfâșietoare privirea lui care încearcă să mă încurajeze, pentru că e amenințător viitorul acesta atât de apropiat, pentru că Cerul pare departe, iar pământul rece pe care calc e deocamdată realitatea crudă în care suntem. Lasă-mă să plâng... dar arată-mi în continuare bucuria Ta care întrece orice pricepere!”

Dacă mă bucur? Da, mă bucur. Mă bucur pentru că inima mea simte, pentru că mintea mea se frământă, pentru că trupul meu obosește, pentru că nu am fost uitată în căile mele fără El, pentru că Harul Tău îmi este de ajuns și puterea Ta este desăvârșită în slăbiciunea mea (2 Cor 12:9). Mă bucur pentru că

nu am acceptat să îmi asum poziția de victimă a unui sistem corupt în țara în care trăiesc, ci poziția de copil încercat al unui Dumnezeu plin de iubire, pentru că nu găsec în mine nicio dorință de răzbunare, pentru că nu aș schimba niciodată locul meu cu locul celui care face răul. Mă bucur pentru că la final de zi mă întâmpină ochi iubiți, fie ei și acoperiți de boală sau de teamă. Mă bucur pentru că cei din jurul meu au ocazia să vadă cum reacționează un urmaș al lui Hristos atunci când pământul se clatină. Mă bucur pentru că lacrimile de acum mă învață iar și iar să plâng cu alții care plâng. Mă bucur pentru că la final de drum, ochi blânzi de Tată și brațe care s-au lăsat crucificate mă vor primi într-o îmbrățișare supremă.

Dacă îmi vine să râd? Nicidecum. Scriu înfrigurată și mă opresc des ca să îmi șterg lacrimile. Tremur și mi-e cald în același timp. Îmi înghit teama și încerc să păstrez frânturile de încredere care zboară din când în când în jurul frunții mele obosite. Mă privesc în fereastra de lângă monitor. Cearcănele sunt și mai adânci, dar scânteia de viață din ochi e așa de frumoasă. Și încet încet, mușchii încrâncenați din jurul gurii se transformă într-un zâmbet pe care încep să îl înțeleg. Bucurați-vă... Când? Cum? De ce? **Bucurați-vă totdeauna în Domnul!**

Colegiul de redacție

Director
Florin Ianovici

Redactor-șef
Daniel Purdel

Membri
Pavel Riviș Tipei
Ioan Gurău
Romu Mocan
Moise Ardelean
Ioan Filip
Costache Șerban
Ioan Moldovan
Aurel Moldovanu

Secretar de redacție
Gabriela Gherasim

Reprezentant PR & Media
Adrian B. Gog

Plată abonamente pentru 2013 în conturile:

LEI:
RO29RNCB0077029207060001
EURO:
RO72RNCB0077029207060003
USD:
RO02RNCB0077029207060002
BCR Filiala sector 6 București
Cod fiscal (CUI): 4431227
Cod SWIFT: RNCBROBU

Tiraj: 12.300
I.S.S.N. 1222-2720

Redacția și administrația

Str. Carol Davila 81, Sector 5,
București, Cod 050453;
E: cuvantuladevarului@yahoo.com
dpurdel@yahoo.com
Tel./Fax: 021/311.92.95
(Romtelecom)
031/405.45.42; 031/405.45.43
(RDS)

www.cuvantuladevarului.ro

Bucuria nu-i deplină

Bucuria nu-i deplină
Decât lângă Dumnezeu
Numai harul Lui luminează
Cerul inimii mereu

Bucuria nu-i curată
Decât când e în Hristos,
Numai ea-i despovărată
De lumesc și păcătos

Bucuria nu-i senină
Decât când e în Duhul Sfânt,
Atunci flacăra-i divină
Umple sufletul de-avânt

Bucuria nu-i întreagă
Decât lângă cei iubiți,
Numai strângerea lor dragă
Ne luminează fericiți

Bucuria nu-i frumoasă
Decât în culesul plin
Când din munca dureroasă
Îți strângi roadele senin

Bucuria nu-i cerească
Decât sus pe-acel Tabor
Unde lupta nelumească
Ți-o sfârșești biruitor.

Traian Dorz

